

Лист Прелата (вересень 2010)

З Христової жертви на Хресті "походять всі ласки, які Бог уділяє людству", нагадує нам Прелат. Отже, ми повинні "з'єднатися зі Святим Хрестом нашим серцем і нашими вчинками."

19.09.2010

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Як і кожного року, цього місяця ми святкуватимемо свято

Воздвиження Хреста Господнього.
Знов ми із вдячністю
споглядатимемо незбагненну
істину, що *Бог так полюбив світ,
що Сина свого Єдинородного дав,
щоб кожен, хто вірує в нього, не
загинув, а жив життям вічним.*[1]

Слово Боже стало людиною і
прийняло вигляд слуги, ставши
слухняним аж до смерти, смерти
ж – хресної,[2] щоб спасти нас.
Отже, «здіймаючи наші очі до
Розп'ятого, ми поклоняємось тому,
котрий прийшов взяти на себе
гріхи світу та дати нам вічне
життя. Церква закликає нас з
гордістю піднести цей славний
Хрест, щоб світ повною мірою
побачив ту любов, якою наш
Розп'ятий Господь любить усіх
людей, кожного чоловіка й жінку.
Церква закликає нас воздати
хвалу Богу, тому що з дерева, яке
приносило смерть, знову
вирвалося життя.»[3]

Для дітей Божих з *Opus Dei* це свято набуває особливого значення, тому що Бог дарував св. Хосемарії глибоке розуміння того, що ми маємо увінчати Хрестом Христовим всяку чесну людську діяльність. **«Апостол Павло дав девіз християнам з Ефесу (Еф 1:10): *Instaurare omnia in Christo, об'єднати все у Христі* - наповнити все Ісусовим духом, помістити Христа у центрі всього. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum, Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе* (Йо 12:32). Завдяки своєму Воплощенню, своїй праці в Назареті, своїм проповідям та чудам в Юдеї та Галілеї, своїй смерті на Хресті і своєму Воскресінню Христос стає центром всесвіту, первородним Господом всього створіння.»**[4]

Ось, щоб ми допомагали Йому принести Відкуплення всім душам, наш Господь дав нам нашу

професійну працю, яку ми маємо виконувати в Його благодаті та з людською досконалістю, з духом служіння та правильними намірами, прагнучи зробити її молитвою.

Всі ласки, які Бог уділяє людству, походять з жертви Христової.

Отже, ми не осягнемо надприродного життя, не візьмемо участі в спасенній місії Христа, допоки не з'єднаємося зі Святим Хрестом нашим серцем і нашими вчинками - передусім, проживаючи якомога краще Святу Месу, в якій ми таїнственно і, водночас, реально стаємо учасниками божественної голгофської Жертви. Це спонукатиме нас не тільки з радістю приймати невдачі та терпіння нашого земного шляху, але також щодня з власної волі активно шукати умертвіння та покути в малих речах. «Яку

радість приносить Хрест! Взяти Хрест значить отримати скарб», - проголошував Отець Церкви.[5] Справді, було б серйозною помилкою приймати Хрест з сумним та похмурим виглядом, адже реальність зовсім інша: Хрест веде нас до щастя в Христі, в Христі розп'ятим. [6]

Св. Хосемарія багато знав про жертву, тому що Господь з ранніх років оселився в його душі, готуючи його до місії, яку хотів йому доручити: заснування Opus Dei. Отець завжди з вдячністю приймав численні терпіння, хоча часом не міг їх зрозуміти. Ведений Святим Духом, він ще від початку осягнув, що саме в Хресті - гарантія надприродної дієвості апостольської місії.

«То надприродне визнання страждання було, водночас, найбільшим з усіх завоювань.

**Помираючи на Хресті, Ісус
переміг смерть. Бог вивів життя
зі смерті. Ставлення дитини
Божої не є згодою зі своєю,
можливо, трагічною долею, але
задоволенням того, хто має
передчуття перемоги. В ім'я цієї
переможної любові Христа ми,
християни, повинні йти по
всьому світу, щоб повсюди сіяти
мир і радість нашими словами
та вчинками. Ми повинні
боротися – боротися мирно –
проти зла, несправедливості та
гріха, щоб проголосити, що
теперішнє становище людства
не є остаточним: що любов
Божа, явлена в Серці Христовим,
принесе славу духовну
перемогу людини.»[7]**

Радісний плід Хреста ми бачимо
знов у літургійному спомині
Матері Божої Скорботної 15
вересня. Церква закликає нас
споглядати Марію поруч з її

Сином, який – прибитий любов'ю до Древа - вмирає за наші гріхи. Божественне Провидіння привело її на Голготу для того, щоб Ісус зміг довірити людство опіці своєї Матері. *Жінко, ось син твій*, [8] сказав Він. А вона, в стані найвищої скорботи, щиро відкрила нам своє серце, почувши слова нашого Господа до Йоана: *ось матір твоя*. [9] Коли Ісус помирає, ми народилися до життя в благодаті, до нового життя у єднанні з Богом під турботливою опікою нашої Матері.

Багато духовних авторів та святих підкреслювали, що хоча в час народження Ісуса в Віфлеємі наша Мати зазнала фізичного болю материнства, ми не відчували цього в мить нашого духовного народження.

«Універсальне материнство Марії, жінки на весіллі в Кані та на

Голготі, нагадує нам Єву, *мати всіх живих* (Бут 3:20). Проте якщо через останню гріх увійшов у світ, нова Єва, Марія – співдіє в спасенній події Відкуплення, - пояснював Іван Павло II. – Задля цієї місії Матір було запрошено прийняти неймовірно болісну для неї жертву - смерть її єдиного Сина. Її «так» на цей Божий план є, таким чином, згодою на Христову жертву, яку вона великодушно приймає у виконання божественної волі. Навіть якщо в Божому плані материнство Марії було визначене наперед, щоб згодом поширитися на все людство, тільки на Голготі в результаті Христової жертви, воно відкриває свій універсальний вимір.»[10]

Мої дочки й сини, наша праця з душами принесе рясні плоди, якщо в спокої та радості ми, разом з нашою скорботною Матір'ю,

тісно з'єднаємося з Ісусом на Хресті. **«Відкуплення здійснилося, коли Ісус помер на ганебному і славному Хресті, будучи ганьбою для юдеїв і глупотою для поган (1 Кор 1:23). Але Божя воля є в тому, щоб Відкуплення здійснювалося постійно, допоки не прийде час нашого Господа. Неможливо жити з Серцем Ісуса Христа, не відчуваючи себе посланими, як і Він, *peccatores salvos facere*, щоб спасти грішних (1 Тим 1:15), усвідомлюючи нашу власну дедалі більшу щоденну потребу в Божому милосерді. Як наслідок, ми плекатимемо в собі палке прагнення жити як соспасителі з Христом, щоб разом з Ним спасти всі душі, тому що ми є, ми хочемо бути *ipse Christus*: Самим Христом, що дав себе самого як викуп за всіх (1 Тим 2:6).»**[11]

Це шлях, яким учні Ісусові йдуть від народження християнства. Підтримані силою Хреста, вони проповідували Хресне послання тим, кого зустрічали, часто дуже далеким від Бога людям, і в саме так Божа благодать та наполегливість тих перших послідовників спричинили диво навернення поганського світу.

21 вересня ми згадуватимемо св. Матея, одного з перших Дванадцяти, який, згідно Традиції, після написання Євангелія, яке носить його ім'я, зазнав мучеництва в Персії. Він особисто зустрів ту спрагу до душ, яку мав Відкупитель, коли Той покликав його, митаря, йти за ним, в часи, коли митар для більшості ізраїльтян був синонімом публічного грішника. Бенедикт XVI говорив: «Ісус не відмовляв в дружбі жодній людині. Навпаки, саме за столом в домі Леві Матея,

Він відповів багатьом шокованим самим фактом його контакту з людьми такої поганої репутації, ствердивши важливе: *Лікаря треба не здоровим, а хворим. Я не прийшов кликати праведних, а грішних* (Мк 2:17). Добра новина Євангелія полягає саме в цьому: Божа благодать подається грішнику!»[12]

Приклад Христа завжди надихатиме апостольську ревність всіх його учнів. Ми також живемо в суспільстві, де, на жаль, (говорю це без жодного трагізму) багато людей нічого не знають про Бога, а інші діють так, наче вони не знали його, серйозно віддалившись від його заповідей та навчань. Ми повинні намагатися привести їх усіх до Господа. Я згадую радість, з якою наш Засновник зустрів вчення Другого Ватиканського Собору, тому що **«Церква з новою силою**

**виразила своє прагнення
принести Істину тим, хто
перебуває поза єдиним Шляхом,
яким є Ісус; нічого я не прагну
більше, ніж того, щоб всі могли
спастись.»[13]** В сьогоднішніх
обставинах видається очевидним,
що рубежі улюбленого св.
Хосемарією апостольства *ad fidem*
значно розширились.

В наших стосунках з колегами на
роботі ніколи не дозволяймо собі
бути упередженими. Як невтомно
повторював св. Хосемарія, жодна
душа не позбавлена нашого
милосердя. Більше того, тих, хто
найдалше від Бога, ми маємо
любити особливо. **«Вороги
Христа, - сказав він одного разу -
звинувачували його в дружбі з
грішниками. Звичайно! І ви
чиніть так само! Інакше, як ми
збираємося сприяти їхньому
наверненню? Як ми збираємося
привести їх до божественного**

Лікаря? Звісно, ми є друзями грішників! Ви можете бути їхніми друзями, доки ваша дружба з ними не є загрозою вашому внутрішньому життю, доки ваша духовна температура достатньо висока, щоб поділитися з ними своїм жаром, не втративши його. Так - друзі грішників, справжні друзі: своєю молитвою, своїми сповненими благородства, щирості й радості відносинами, але завжди будучи обережними, щоб не поставити під загрозу власну душу.»[14]

Кожен, кого б ми ні зустріли, має пробудити в нашому серці справжню апостольську ревність, бажання допомогти їм стати ближче до Христа. Ми маємо обов'язок запалити в них вогонь любові до Бога, яка палає в нашому власному серці. Отже, стикаючись з кимось, ми повинні одразу ж запитати себе: як можу я

надихнути цю людину стати ближче до Христа? Що я можу йому чи їй запропонувати? Якої теми я можу торкнутися, щоб допомогти цій людині краще пізнати Христове вчення?

Як сказав Бенедикт XVI: «кожен, хто відкрив Христа, повинен вести до Нього інших. Велика радість не може належати одному. Нею треба ділитися.»[15] Саме так завжди чинять вірні послідовники нашого Господа. «Коли ти знайшов щось корисне для себе, - проповідував св. Григорій Великий – поділись цим з іншими. Ти повинен бажати, щоб на Господнім шляху тебе супроводжували інші. Якщо ти, збираючись на форум чи в лазні, зустрічаєш того, хто має вільний час, ти запрошуєш його йти разом. Застосуй цю земну звичку в духовному житті і коли йдеш до Бога, не роби цього у самоті.»[16]

Я вже розповідав вам, як я наново пережив ті дні, проведені св. Хосемарією в Еквадорі, коли він знов і знов віддавав себе без нарікань на брак потрібних йому фізичних сил. Також в Перу, де я провів багато часу перед Ісусом в Святих Дарах, у супроводі Марії та Йосипа, та в Бразилії, захоплюючись різнобарвною безліччю людей, які є надією Божих жнив.

Декілька днів згодом, на запрошення єпископа Торуні, в Польщі, я взяв участь в посвяченні св. Хосемарії одного з місцевих храмів та закладанні там його реліквій. Якою великою радістю є бачити, як побожність до нашого Засновника поширюється світом, пробуджуючи в безлічі душ бажання шукати святості в щоденному житті. Супроводжуйте мене в моїх актах подяки!

Моліться також за своїх братів – асоційованих членів, яких я 5 вересня висвячуватиму на священників в Торресьюдад. Моліться щодня, єднаючись з моїми намірами, за Папу, єпископів та священників всього світу.

З усією моєю любов'ю
благословляю вас!

Ваш Отець,

+ Хав'єр

Солінген, 1 вересня 2010

1. *Йо 3:16.*

2. Пор. *Фил 2:8.*

3. Бенедикт XVI, Проповідь, 14 вересня 2008.

4. Св. Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 105.

5. Св. Андрій Критський, *Проповідь 10, на Воздвиження Святого Хреста* (PG 97, 1020).

6. Пор. 1 Кор 1:23.

7. Св. Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 168

8. Йо 19:26.

9. Там же, 27.

10. Іван Павло II, Звернення на загальній аудієнції, 23 квітня 1997.

11. Св. Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 121

12. Бенедикт XVI, Звернення на загальній аудієнції, 30 серпня 2006.

13. Св. Хосемарія, *Друзі Бога*, 226.

14. Св. Хосемарія, *Замітки під час медитації*, 15 квітня 1954.

15. Бенедикт XVI, Проповідь, 21 серпня 2005.

16. Св. Григорій Великий, *Проповіді на Євангеліє* 6:6 (PL 76, 1098).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-veresen-2010/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-veresen-2010/) (08.08.2025)